

Łódź, dnia 8 grudnia 2014 r.

Naczelnny Sąd Administracyjny
ul. G. P. Boduena 3/5
00-011 Warszawa

Wnoszący skargę kasacyjną:
Stowarzyszenie Obrona Zwierząt
ul. 11 listopada 29
28-300 Jędrzejów

Organ:
Wojewódzki Lekarz Weterynarii
w Łodzi
ul. Proletariacka 2/6
93-569 Łódź
reprezentowany przez
radcę prawnego Piotra Mikołajczyka
adres do doręczeń jak wyżej

Sygn. akt II OSK 1769/14

Pismo procesowe pełnomocnika organu

Niniejszym działając w imieniu organu – Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Łodzi - na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, które przedkładam w załączeniu, wnoszę o:

- 1) umożliwienie zajęcia stanowiska w przedmiocie skargi kasacyjnej na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Łd 1201/13, wniesionej przez Stowarzyszenie Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie reprezentowane przez adwokata Marcina Staniaka,
- 2) oddalenie skargi kasacyjnej w całości,
- 3) zasądzenie na rzecz organu – Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Łodzi - zwrotu kosztów postępowania sądowego wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie

Odnosząc się do podniesionych w skardze kasacyjnych zarzutów, podnoszę, co następuje:

1. W pierwszym rzędzie należy wskazać, że w przedmiotowej skardze kasacyjnej wnoszący wskazał przepisy, które jego zdaniem zostały rzekomo naruszone przez Sąd I instancji, jednakże zgodnie z przepisem art. 176 p.p.s.a. skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma w postępowaniu sądowym oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem czy

jest ono zaskarżone w całości, czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia lub zmiany. Nie ulega żadnej wątpliwości, że powołanie podstaw kasacyjnych nie może być gołosłowne, lecz wymaga uzasadnienia. Rzeczą oczywista jest także, że braki w zakresie uzasadnienia mogłyby być przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdyby skarga nie zawierała żadnego uzasadnienia. W przypadku przedmiotowej skargi kasacyjnej mamy jednak niechybnie do czynienia z uzasadnieniem szcątkowym, błędnym, co oczywiście podlega ocenie dopiero przy merytorycznym rozpoznaniu sprawy, a przede wszystkim z uzasadnieniem, które nie koresponduje z podniesionymi w niej zarzutami, skarżący nie wskazuje bowiem w uzasadnieniu w jakim zakresie Sąd I instancji dokonał błędnej wykładni prawa materialnego i na czym ta rzekomo błędna wykładnia polega.

Analiza uzasadnienia skargi kasacyjnej nakazuje przyjąć, że jest ono jedynie czystą polemiką z przyjętym przez Sąd I instancji rozstrzygnięciem i jego uzasadnieniem, skarżący nie wskazuje bowiem na czym dokładnie rzekome naruszenie prawa materialnego przez Sąd I instancji polegało. Można w tej kwestii wskazać na orzecznictwo NSA, przykładowo, w wyrok z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt FSK 208/04, w którym NSA stwierdził, że wskazanie w skardze kasacyjnej przepisu, który miał zostać naruszony, bez podania w tym zakresie uzasadnienia, nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 176 p.p.s.a. Podobnie w wyrok z dnia 23 kwietnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt I FSK 815/06, LEX nr 340213, NSA stwierdził, że powołanie kilkunastu norm prawnych w jednym zarzucie, bez skonkretyzowania, na czym polega naruszenie każdej z nich, uniemożliwia należyte ustosunkowanie się do tego zarzutu.

W tym kontekście wskazać więc należy, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagań określonych w art. 176 p.p.s.a.

Ponadto należy zauważyć, że taki kształt uzasadnienia skargi kasacyjnej nie pozwala na jednoznaczne i szczegółowe odniesienie się do podniesionych w skardze zarzutów.

2. Co do podniesionego przez wnoszącego skargę kasacyjną rzekomego naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego, które miało istotny wpływ na wyniki sprawy przez błędną wykładnię art. 1 pkt 1) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, polegającą na upatrywaniu ograniczenia zakresu nadzoru weterynaryjnego w fakcie niezgłoszenia się do nadzoru przez sam podmiot prowadzący działalność nadzorowaną, skarżący nie wskazuje na czym to rzekome naruszenie ewentualnie miałyby polegać, nie wynika to w najmniejszym zakresie z treści uzasadnienia skargi kasacyjnej.
3. Odnosząc się do poszczególnych „zarzutów”, które dają się odczytać z treści skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia, wskazuję, co następuje:
 - 3.1. Autor skargi kasacyjnej w drugim akapicie uzasadnienia podnosi, że podstawą prawną wnioskowanej decyzji są przepisy ustawy o ochronie zwierząt, zakazujące utrzymywania zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania. W tym kontekście wskazać należy, że autor skargi nie wskazuje w podstawach kasacyjnych żadnego przepisu ustawy o ochronie zwierząt, który został przez WSA naruszony. Ponadto skarżący wskazuje dalej, że PLW dokonał niewłaściwej oceny „właściwych warunków bytowania zwierząt” – ten zarzut skierowany jest pod adresem organu, który wydał decyzję administracyjną, przedmiotem zaś skargi kasacyjnej stosownie do

art. 176 p.p.s.a. jest naruszenie prawa przez Sąd I instancji. Argument ten jest więc zupełnie chybiony.

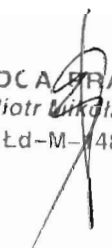
- 3.2. W trzecim akapicie uzasadnienia, skarżący podnosi, że „opinia WSA” w przedmiocie „zapewnienia zwierzętom legowiska” jest kuriozalna. Nie wskazuje jednak, w jakim zakresie „opinia WSA” jest sprzeczna z prawem, jaki przepis prawa materialnego został przez WSA naruszony, co uniemożliwia odniesienie się do przedstawionych zarzutów.
- 3.3. Autor w czwartym akapicie uzasadnienia podnosi, że z uzasadnienia wyroku WSA wynika, że tenże Sąd przyjął, iż usprawiedliwieniem faktów zagryzień psów jest wypełnianie przez psy potrzeb behawioralnych. Z całym szacunkiem dla skarżącego, lektura uzasadnienia wyroku WSA, nawet przy założeniu posiadania daleko idących zdolności w zakresie imaginacji, nie pozwala na przyjęcie takiej tezy za słuszną, nie wynika ona w najmniejszym chociażby zakresie z treści uzasadnienia wyroku WSA. Poza tym skarżący, podobnie jak w innych wypadkach, nie wskazuje, który z przepisów prawa materialnego został w ten sposób przez Sąd I instancji naruszony.
- 3.4. Skarżący zarzuca w piątym akapicie uzasadnienia błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że brak jest możliwości objęcia postępowaniem łącznie całej działalności prowadzonej przez Longina Siemińskiego, czym, jak wydaje się twierdzić skarżący, WSA narusza art. 15 ust. 3 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej w związku z art. 19 k.p.a. W kontekście tego aspektu uzasadnienia wskazać należy, że skarżący nie wskazał w podstawach skargi kasacyjnej tego przepisu jako podstawy wniesienia skargi kasacyjnej, co oznacza, że skoro stosownie do art. 183 § 1 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania, to zarzut ten powinien pozostać poza zakresem rozpoznania przez NSA.
W kontekście tym należy jednak z ostrożności procesowej podnieść, że Sąd I instancji trafnie, a przede wszystkim zgodnie z przepisem art. 19 k.p.a., przyjął, iż organy administracji publicznej zobowiązane są z urzędu przestrzegać swojej właściwości. Jest to rzeczą oczywistą i nie może budzić żadnych wątpliwości, a życzeniowy sposób myślenia prezentowany przez wnoszącego skargę kasacyjną, jest sprzeczny z powołanymi wyżej przepisami i z tego też względu nie do przyjęcia.
Skarżący nie zauważa ponadto zasadniczego argumentu podniesionego przez Sąd I instancji, że wydanie decyzji przez organy Inspekcji Weterynaryjnej sprzecznie z właściwością skutkowałoby naruszeniem art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a.
- 3.5. Co do podnoszonej kwestii rzekomego naruszenia przez sąd I instancji poprzez błędną wykładnię § 1 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt w zakresie siedzib ludzkich, wskazać należy, że skarżący po raz kolejny wdaje się w polemikę z uzasadnieniem wyroku Sądu I instancji. Należy jedynie zauważyć, że żaden przepis

prawa powszechnie obowiązującego nie zabrania, aby na terenie schroniska znajdowało się miejsce zamieszkania osób w nim pracujących.

Ze wszystkich powyższych względów skarga kasacyjna jako niezasadna powinna zostać oddalona.

Załączniki:

- 1) pełnomocnictwo wraz z aktem powołania Pana Romana Oweckiego na stanowisko Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Łodzi;
- 2) odpis pisma.

RADCA PRAWNY
dr Piotr Winkulajczyk
Łd-M-487